

ТЕМИ за ОЛИМПИАДАТА ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА
ОБЛАСТЕН КРЪГ – 7 март 2010 г.

<p>5. клас „Урок” от Иван Вазов (Подробен преразказ)</p>	<p>6. клас „Мостът” от Евгения Йорданова (Подробен преразказ от името на мъжа – г-н Павлов)</p>
<p>7. клас „Но... стига ми тая награда - да каже нявга народът...” Паметта за героичното в стихотворението „На прощаване” от Христо Ботев (Съчинение разсъждение)</p>	<p>8. клас Лирическото преживяване на природата в стихотворението „Тихият пролетен дъжд” на Николай Лилиев (Интерпретативно съчинение)</p> <p>„... с тихия пролетен дъжд колко надежди изгряха” (Есе върху стихотворението „Тихият пролетен дъжд” на Николай Лилиев)</p>
<p>9. клас Власт и личен избор в драмата на Софокъл „Антигона” (Интерпретативно съчинение или есе – по избор)</p>	<p>10. клас „Безизходицата ме прави изобретателен” (Интерпретативно съчинение или есе върху романа „Робинзон Крузо” на Даниел Дефо – по избор)</p>
<p>11. клас Слепотата в разказа „Дядо Йоцо гледа” от Иван Вазов (Интерпретативно съчинение)</p> <p>„Ще рече човек, че те са слепи, а аз гледам” (Есе върху разказа „Дядо Йоцо гледа” от Иван Вазов)</p>	<p>12. клас Участта на човека в творчеството на Христо Смирненски (Интерпретативно съчинение)</p> <p>„... ще грейне в чудно тържество едничкият бог на своя век – освободеният човек” (Христо Смирненски, „Три години”) (Есе)</p>

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министерство на образованието,
младежта и науката

ОЛИМПИАДА ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА

ОБЛАСТЕН КРЪГ – 7 март 2010 г.

V КЛАС

УРОК

от

ИВАН ВАЗОВ

Княжевският трамвай заобиколи с ухораздирателни скърцанета по релсите градинката на стария паметник на царя Освободителя и пак пое правата посока към югозапад.

Пред мене пак се откри във всичката си омайност чудната панорама на зеленото поле, на Витоша, с благородния и мощен израз в кръгозора.

Аз не свалях очи от тая вълшебна гледка, толкова пъти виждана и все тъй нова и драга на душата ми.

Като един дисонанс в музиката на чувствата, що извикваше българската природа, прозвуча пред мене немски говор. Тогава чак аз обърнах внимание на дружината в открития вагон, която завземаше другите два чина от първия клас, обърнати със седалищата си един към други. На отсамния чин, гърбом към мене, седяха три дами: едната стара, двете млади: сухички, бледни, чернокоси българки, облечени в модни летни премени. Аз ги не познавах, но по изяществото на носията и обноските личаха, че са от доброто общество на столицата.

На срещния чин стоеше един млад господин, също изящно облечен, румен, синеок, с руси мустаци. Той беше немец, приятел или сродник някакъв техен, като се съди по близките и дружеските му отношения с тях. От късия му разговор с кондуктора видях, че той говори сносно български. Едно бяло кученце играеше палаво в краката им. Двете млади дами ветрено чуруликаха с кавалера си на немски език и това правеха с

явна наслада, мятайки дръзки погледи наоколо си; изглеждаше или тъй ми се стори, че те изпитват някаква горда суета, като говорят на един образован език, чужд и непонятен на неколцината българи, що седяха на другите чинове. Те удостояваха с българския език само старата и кученцето, което не знаеше немски.

Във всичко това нямаше нищо необикновено. Но като ги слушах и ги гледах тъй самодоволни и надменни, не знам защо, у мене се пробуди едно неприятно чувство, някакво неразположение към тия поевропейчени българки, които пренебрегваха родния си език без нужда. Може би да не забележех това или да им го простях, ако бяха толкова хубави - уви, хубостта изкупува много недостатки! - колкото бяха суетни и модни. Нека ме простят великодушно за това грешно признание в случай, че тия редове паднат под очите им... ако четат български.

Трамваят спря за минута наред полето, там, дето се захващат новите градини и летни колиби. Един българин тичешком се зададе оттам и едвам свари да се качи при немца. Той беше възстар човек с почерняло от слънце, небръснато отскоро лице, облечен вехто и бедно. Прахчица от пръст по дрехата му показваше, че се е занимавал с полска работа.

Немецът учтиво се поотмести. Младите българки се намръщиха от това неприятно съседство и едната от тях каза на кавалера по немски:

- Елате седнете при нас!

Аз си въобразявах смущението на бедния българин, ако немецът би послушал дамата и побегнеше от него, но той се усмихна и каза:

- Нали сме уж привърженици на демокрацията?

И не се премести.

Тоя лек укор, прикрит под формата на шега, причини мъничка досада на дамата, която направи кисела усмивка.

Другата избъбра сопнато все по немски:

- Вероятно тоя простак не знае, че тука е първи клас, а празни места има на втория...

(...)

Българинът си стоеше безстрастно и мълчеше. Явно бе, че не разбираше немски и що приказват за него... Или пък просто усещаше? - Защото при първите недоброжелателни думи на дамата аз съгледах, едната му буза нервно-нервно че мръдна... А може би това бе случайност... Но подир това той вече гледаше настрана, към полето.

(...)

Веселият немски разговор, за минута нарушен, се продължи нататък до Павлово. Там трамваят спря. Българинът слезна, но в тоя миг дамата, що го бе нарекла "простак", изпусна червеното си чадърче, което падна на земята. Българинът го вдигна и ѝ го подаде учтиво, като ѝ каза натъртено по немски:

- Fraeulein, bitte nehmen Sie ihren Schirm! (Госпожице, моля вземете си чадъра!)

Младата българка пое чадъра си тресната и забрави да поблагодари, потънала в смущение и срам, както и другарката ѝ. Немецът напразно се опитва, за да ги изтегли от това чогло положение, да завърже някакъв разговор: те до самото Княжево немееха със зачервенели лица.

Аз не срещнах досега непознатия тоя българин, за да му стисна сърдечно ръката за урока от човешчина, който даде на тия "цивилизовани" българки.

дисонас – несъгласуваност

ветрен – вятърничав

чинове – седалки

чогло – неприятно, неловко

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Министерство на образованието,
младежта и науката

ОЛИМПИАДА ПО БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА

ОБЛАСТЕН КРЪГ – 7 март 2010 г.

VI КЛАС

Дидактическа задача: Изслушайте двата последователни прочита на текста и напишете подробен преразказ от името на мъжа – г-н Павлов.

МОСТЪТ

от

ЕВГЕНИЯ ЙОРДАНОВА

Разярената река се мъчеше да отнесе всичко по пътя си. Дъждовете не спираха да ваят вече трети ден. На речното корито му се искаше да побере цялата тази вода, за да не може да стигне до кучето, което виеше от болка в предсмъртния си гърч. Клетото животно явно беше хвърлено от моста, след като беше малтретирано от озлобени хора. Минаващите по моста пешеходци, убити от сивото си ежедневие, стискаха чадърите и нямаха желание дори да погледнат откъде идва злокобният вой.

На ъгъла на моста се кипреше малък цветарски магазин, до който спря кола. Излезе мъж на средна възраст и забързано хлътна за цветя. Когато се появи с голям букет хризантеми, красиво аранжирани от цветарката, той спря до колата си и понечи да я отключи. Тогава чу злокобния кучешки вой. Ослуша се. Остави цветята на капака на колата и погледна към реката, която вече преливаше. Видя водата, която всеки момент щеше да погълне осакатеното куче. Настръхнал от кучешкия вой, заслиза по стълбичките към реката. Стъпи в калта, направи няколко крачки и клекна до раненото животно. Разбра каква е работата, свали палтото си, зави в него кучето и го вдигна на ръце. Заизкачва се обратно, нестабилен от полепналата кал по обувките му. Погледна нагоре и видя хора, привлечени от гледката. Любопитството беше ги накарало да се спрат. Тогава точно се случи, че политна назад към разярената река.

- Глупак, хвърли кучето, ще се пребиеш! - чу вик от тълпата.

Усети болка в цялото си тяло, но здраво стискаше уличния пес. Докато лежеше в калта, усети, че беше минало време, и слава богу, мътната вода се беше оттеглила

малко назад.

Някой го задърпа и той видя двама санитарни, които искаха да го отделят от кучето. Той не го пускаше от прегръдката си. Зърна линейката на моста и единственото, което успя да каже, беше:

- Ще ви платя, моля ви, погрижете се за моя приятел!

Санитарите, изглежда, го познаха и той чу успокоен:

- Г-н Павлов, не се притеснявайте. Ще направим всичко и за двама ви.

Шест месеца по-късно двамата с кучето решиха да си припомнят неприятната случка. Щом стигнаха до стълбите, кучето не пожела да слезе долу.

- Хайде приятел, нали съм с теб! Край реката е приятно за разходка.

От цветарския магазин излезе цветарката с малка саксия цъфнали теменуги.

- Господине, това е за вас. Преди време си забравихте тук букета.

Той понечи да плати, но тя усмихнато му подаде саксията, погали кучето по челото и свенливо каза: "Довиждане!"